

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

L' ÚNICA CARTA.

Se cumplieron las profecias. Era 'l dia 7 de Desembre. Al demati tots los periódichs ministerials deyan que tot aniria tant bé: qu' entre 'ls conservadors hi havia la major concórdia; qu' estavan a partir un pinyó y que Cánovas y Martínez Campos, lo cap y 'l bras de la política conservadora se trobavan al seu lloch corresponent, pensant l' un, executant l' altre, tots dos al servey de la mateixa causa.

Pero al vespre 'l ministeri 's barallava, y la paraula crisis corria per tots cantons. Resultat: lo ministeri va ser víctima de una mort repentina.

¿Qué no 'a sabia? ¡Si tothom l' hi deyal.. Noy, mira que 'ls aires son forts y tú menjás una mica massa: no hi ha retop, tindrás una feridura.

Y efectívament, lo govern de 'n Martínez Campos ha mort de una feridura fulminant.

Que Dèu l' haja perdonat.

Per formar nou ministeri van tocar-se totes las teclas.

Tornar a pujar en Martínez Campos no pot ser: gat escaldat ab aygua tebia 'n té prou.

¡Si se 'n van fer de pensaments!

De primer en Posada Herrera, qu' es una posada montada a l' antiga, sense cap comoditat, sense cap ventatge, sense confort.

En Posada va tirar los seus plans y va treure la següent recepta: Prens un parell de moderats, un parell de canovistas, un parell de centralistas y un parell de sagastins, los barrejas ben bé y 't surt lo cataplasme per curar a la pobre Espanya.

Primera entrevista: ab en Sagasta.

—Home, D. Práxedes, vinch a oferirli un parell decarteras, jo ja sé qu' es poch; pero d' uns temps ne venen uns altres, acéptilas y després veurém.

Resposta de 'n Sagasta:

—O tot ó res.

Y l' eco va respondre: res!..

Ja tenin a n' en Posada ab las mans al cap y pe-gant brincos.

A rey muerto, rey puesto: que vingá l' Ayala.

Casualment aquest bon senyor que no vol compromisos, estava malalt. L' Ayala será lo que vos-tés vulgan; pero com a autor dramátich sab treure y fer sortir los personatjes a l' escena, segons convé a l' acció del drama; y en aquell moment l' hi convenia escórrre's y ferse fonedis. Estava malalt, y ab dieta. Aixó vol dir que 'l presupuesto l' hi estava vedat.

Y fora de 'n Posada y fora del Ayala, y partint del principi de que pèls constitucionals son y serán verdas sempre, a la caldera vella ja no hi cabia res més, que 'l pare pedés de la política conservadora, l' indispensable Cánovas del Castillo.

Y vels'hi aquí com torném a menjar Cánovas a tot drap.

Cánovas, l' etern, perfectible, inmens, principi y fi de totes las cosas; Cánovas, aquell que deya molt formal als Camps Eliseos de Barcelona, qu' ell no se 'n anava a Madrid a conquistar lo poder; Cánovas, l' home de las trabetas y de las abra-sadas d' amich que quitan l' alé; Cánovas lo món-struo dels monstros; Cánovas, en fi, aquell per qui 'ls conservadors menján y paheixen por tots los sigles, dels sigles amen.

Pero ja no es aquell Cánovas d' avants. Aquell ídol de bronze, venerat, respectat, reverenciat, nou mesos endarrera va caure y va escrostonarse.

A n' en Cánovas de avay l' odián molts amichs ressentits; en Martínez Campos l' hi gira l' esque-na; los compányes de 'n Martínez Campos l' hi en-seyan lo puny: una pila de generals l' hi tiran ja dimissió pèls nassos, y ja entre mitj del partit li-beral conservador hi ha un abisme de ressentiments y d' odís.

Enhorabona, diuhen tots los amichs de la lliber-tat. Lo corch treballa per dintre: deixeu-lo fer!

Pero hi ha un altre qüestió.

En Cánovas va caure nou mesos endarrera, per-que no podia resoldre las qüestions de Cuba.

A n' en Martínez Campos no las hi han deixadas resoldre y las qüestions de Cuba subsisteixen.

¿Qui desembullará la troca?

No hi ha remey: una de dos: ó en Cánovas cum-pleix los compromisos del Zanjón, y llavors resul-ta que feya la guerra a n' en Martínez Campos no més que per l' afany de desbancar-lo, ó si no 'ls compleix, ell y no més qu' ell será 'l responsable de lo que a Cuba succeheixi.

Se 'n haurá anat del foch per caure a las brasas.

Haurá tret a n' en Martínez Campos, per fer lo mateix qu' en Martínez Campos; y si no fa lo ma-teix qu' en Martínez Campos, s' estrella y 'ns es-trella.

Ah! Avants de tornarse a seure a la taula, havia de pensar si 'l menjar l' hi convenia: are, que menjí enhorabona, y a veure si 'u pahirá.

Per la nostra part, com a liberals hém de ale-grarnos de aquesta solució.

En Cánovas es una palla tirada als quatre vents desencadenats de las circunstancias.

Se troba, com en lo mes de mars, davant de una pila de problemas que no pot resoldre; y 'ls pro-blemas s' han de resoldre. Pero en lo mes de mars hi havia una esperansa: en Martínez Campos; y are aquesta esperansa queda completament des-vanescuda.

En Martínez Campos se 'n torna a casa seva, mal respallat encare de la pols de la caygada, trist,

aflijit y resolt a no fer més comedias: en una carta que ha escrit a n' en Cánovas l' hi diu que se se-para del partit conservador liberal.

¡Quanta amargura no respira aquesta carta!

Es l' home que ha aixecat la llebra, y 'ls altres la cassan.

Es l' home que ha fabricat l' edifici, y 'ls altres lo treuhen de casa.

Es l' home de la sort, que 's converteix en lo home de la pega, apénas tracta ab en Cánovas. No en vá ho vaig dir al veure 'l mónstruo aquí a Bar-celona: aquest Cánovas es terrible, mira contra 'l govern.

Y mentres nosaltres esperém los fruits del or-gull omnipotent de 'n Cánovas, en Martínez Cam-pos farà molt bé, rentantse las mans.

May siga sino perque pocas horas avants de cau-re, encare 'n Cánovas las hi estrenyia.

P. K.

L' ARBRE CONSERVADOR.

Pobret! En va 'ls canovistas

probaren de apuntalarte;

en vá varen abonarte

ab fems madurs y carlistas.

Ni 'ls abonos ni 'l puntal

t' han pogut servir de res:

la mort ta sentencia ha estés,

se 't acosta 'l fi fatal.

Los ancells que en temps millor

seyan nin entre tas fullas,

veyent qu' ara ja 't despullas

fojen d' aprop teu ab por.

No donas sombra a ningú

y per xo ja ningú 't vol;

per tots los sers surt lo sol,

pero ja no surt per tú

Quan la veleydosa sort

tè una missió per finida,

lo que deuria dar vida

no dona res més que mort.

Poch a poch s' han assecat

las fonts que t' alimentavan;

mentres las bossas rajavan

creixias ferm y sapat.

Ab bons ó malalts colors

prodahias fruyts riquíssims,

y no t' faltavan moltíssims

afamats cultivadors.

Ara la crisis es séria

y 'ls efectes també 'ls sentis;

mors per falta de aliments,

defalleixes de miseria.

Ara aviat perdrás de vista

los que t' havian voltat

y caurás abandonat

¡Pobret! ¡quina mort més trista!

L' hivern vé corrent, volant:

portará pluja, fret, nèn;

rodará l' aixúltronch teu

implacable, bramulant.

Voldrás lluytar, pero en vá;

voldrés eposarte al vent;
l' hivern gelat, inclement,
la constancia acabarà.

No pensis, no, sortir viu
d' aquesa proba darrera;
no veuràs la primavera,
no arribaràs al istiu.

Estàs massa rosegat
per pogué allarga la vida;
tens la soca molt podrida,
tens lo teu ser molt corcat
Yas esser p'antat a empentas
y a empentas cauràs també:
jay del pobre arbre que té
totas les arrels dolentas!

Tremola, mira allà al lluny
la tempestat que s' atansa;
mira l' hivern que ja avansa
y com se retorsa y gruny.

Mira la b'ancesa nèn
que presurosa devalla;
contempla'a; es la mortalla
que quedarà sobre teu

Lo vent xiulant frech a frech
de ton brançatje negrós,
semb'a que diu misterios:
— Matém aquest arbre sech. —

Una mà fatal t' ensenya
lo teu fi en lo mitj d' un foch....
¡Pobret arbre! Dins de poch
hauràs acabat... en lleya.

C. GUMÀ.

ur hi ha guanyat ab aixó de la
crisis?

¿En Cánovas pujant al poder? No,
perque tothom se l' hi tira a sobre.

¿En Martínez Campos sortintne?
No, perque ha tingut un disgust
que no l' pahirà.

¿En Sagasta? No, perque s' ha quedat en terra.
¿Donchs qui? No hi ha guanyat ningú, més que
la democracia.

Los conservadors fins are havian treballat per
ells; pero are comensan a treballar per nosaltres.

Hi ha pobres obrers; pero n' hi ha que sent molt
pobres tenen lo cor molt rich.

Exemple: 'ls treballadors de la ferreria de Sant
Joseph de Sans.

Era l' dia de Sant Eloy, dia de la seva festa, y
en lloch de celebrarla com acostumavan cada any
ab una broma, van prescindir d' ella, enviant 20
duros als treballadors sense feyna.

Aquest rasgo de generositat y de desprendiment
parla molt bé en favor dels obrers de la ferreria
de Sant Joseph.

Tot de un plegat en Cánovas va posarse bó dels
ulls.

Llavors en Martínez Campos havia de obrir los
sèus; no va ferho, y are toca las conseqüèncias.

L' altre dia al Ajuntament en Fontrodona va fer-
ne una de las sévas.

Després de un discurs atacant a la prempsa y
parlant contra de la lley que obliga a celebrar ses-
sions públicas, va retirar-se del saló declarant que
no volia sentir los arguments dels seus contraris.

En Cánovas se presenta al Congrés per primera
vegada; las minorias l' interpelan, y en Cánovas y
tots los ministros s' aixecan y marxan.

Crits, soroll y escándol.
Aixis son los conservadors, fan com *El Hijo
malo*.

Quan se veuen perduts, *huyen de la escuela*.

En Climent Cuspinera acaba d' escriure y publi-
car un coro catala ab lo titol de *La Cusidora*.

Aquest coro s' envia gratis a las societats corals,
perque las societats corals, cantantlo, anuncihin
las máquinas de cusí de 'n Domenech.

L' obra es bonica y l' anunci ben trobat.

L' escena passa a Berga:

Un senyor va a una botiga a cobrar un compte:
la mestressa de la casa está entretinguda agrada-
blement ab un pare capellá: 'l capellá pren cartas
en l' assumpto sense que ningú l' hi demani: l'
amo del compte l' hi diu que 's cuidi del Evange-
li y del Breviari, y 'l capellá fet una furia agafa

la mitja cana del taulell, y las empren a garrota-
das contra 'l que presenta 'l compte.

¡Oh sants exemples de mansuetut evangélica!

A Sant Felu de Llobregat, va desganyitarse 'l
rector demanant que fessin lluminarias per la
Concepció.

No més un vehí va ferne.

Los neos son iguals per tot arréu: en lloch de
donar llum, donan fum.

Dos dias avants de la crisis, en Martínez Campos
va assistir a una reunió y ballava.

Dos dias després de la crisis ballava encare: pero
de un modo molt diferent.

Avants ballava perque volia; y després perque
en Cánovas lo feya ballar.

Y are tots la ballém, qui molt grassa, qui molt
magre.

Lo dia de la Concepció los neos ván empenyarse
en fer grans lluminarias, y la poca llum que ván
treure va iluminar lo ridícul més espantós que pu-
ga imaginarse.

Y no será per falta de propaganda: ván ferla 'l
Brusi y 'l *Correo Catalan*: ván ferla 'ls predicadors
desde la trona, los capellans desde 'l confessional,
tots ells ván posarhi 'l coll; y las iluminacions
ván ser magres, magres, magres a tot serho.

¿Es que ja s' han acabat los neos?

Res de aixó: 'ls neos abundan.

Pero 'ls neos pensan de una manera: si s' hagués
tractat de fer lluminarias pel triúf de Carlos VII,
haurian encés fins las casas; pel Papa cap d' ells se
n' hauria estat de treure un atxa ó un ciri; per la
Verge iluminacions magres; per Deu omnipotent,
ni un llum.

Los nostres neos son aixis.

¡Lo que son las cosas!

En Martínez Campos podia caure bé; podia cau-
re embolicat ab la bandera de abolicció de l' esclavi-
tut, respectat pel país liberal, alabat per tota la
gent que professa sentiments generosos: odiat no
més que per en Cánovas y 'ls negreros.

Vá transigir ab en Cánovas: vá convertir la es-
clavitut en un patronat; vá debilitarse, y després
ab una mica de trabeta, ab una qüestió de céntims
vá anarse'n a terra.

Un de menos diuhen los conservadors.

Un de més, diuhen los enemichs de la gent con-
servadora.

En lo mateix moment en que a Espanya hi ha-
via una crisis, n' hi havia un' altra a Fransa.

Pero allá las diferencias ván resóldres, concedint
al govern un vot de confiansa.

Aixis ho han fet a la República francesa.

Lo dia de las festas l' Ajuntament de Madrit vá
iluminar la fatxada ab gas.

— ¡Mal fet! diu l' *Iberia*: als morts se 'ls hi posa
hatxas de cera.

Ab motiu del casament deyan uns que 's conce-
diran varias créus; altres asseguravan que no se
n' daria cap.

Ni 'ls uns ni 'ls altres estaban en lo cert: se n' ha
concedit una, una no més, y aquesta ha caigut tota
entera dessobre de 'n Martínez Campos: la créu del
desengany.

No ignorarán lo projectat regicidi contra l' em-
perador de Russia.

Una mina que vola en lo moment de passar lo
tren que 'l conduhia.

Hem de condemnar ab tota energia l' empleo de
aquests medis: lo regicidi may ha sigut efica's: no
es, en últim resultat més que un pretext donat a
l' afany de repressió.

Y ademés, quan per ferir a un no més, se diri-
geix lo cop contra una massa de innocents, es do-
blement odiós.

Orovio y 'l Conde de Toreno!...

Aquí tenen las dos rodas del carro de la politica
conservadora.

Ab la restauració foren ministros.

Foren després ministros ab en Jovellar, minis-
tres ab en Cánovas, ministros ab en Martínez Cam-
pos, y ab en Cánovas tornan a serho.

Deuhen ferho molt bé que may caygan del can-
delero!

Lo qu' es lo Conde de Toreno es un home de
bulto: no pot negarse, y en quan al Sr. Orovio, s'
ha agafat als mugrons de la mare patria y s' hi
ha adormit.

Are com are no hi valen estiragassadas.

CRISIS.

Lo ministeri ha caigut
si que estém ben arreglats!
Tan prompte ho he sapigut
ja m' hi vist del tot perdat:
será aixó un' orga de gats
Y está clar sent la potrona
com es joya codiciada
no fallará una persona,
siga veil, noy ó be deua
que no l' hagi demanada.

S giran per tots cantons
a Madrit, y no s' entenen;
tothom demana 'ls tallers bons,
fins las taulas de turrons
's queixen de que no venen.

Deyan que 'n Posada Herrera
volia formá un quarteto,
y també la Ayala espera
ferse seva la cirera
perque 'n Posada es mol gueto

Segons he sentit a dí
per algun que está enterat,
tenen molta pó al bol. i
que lo partit Sagasti
's menjará l' estafat.

A n' m' aquestas rahons
no 'm fan passar cap mal rato,
pues crech que de tots cantons
ells ne podrán ser molt bors
pero cap 'ns surt barato.

Sigui qui vulgui 'l pend' em,
fins l' hi darem la rató
y si ns pega callarem,
perque del modo que arém
ja no s' pot anar pitjó.

J. DERN.

N recort de las festas del casament.
Se tracta de la qüestió de targetes
de convit a la corrida de toros:

L' Alcalde de Madrit a un per-
sonatje polítich de monstruosa
talla.

«Excmo. Sr.—Tengo el gusto de
remitir a Vd. un palco para la corrida de toros de
mañana.—Se repite, etc.—El marqués de Torneros.

«P. S. Debo advertir a Vd. que en ese palco encon-
traré a las marquesas de X, a las condesas de Z, y a
las señoras de L; total, unas catorce personas, pu-
diendo Vd. mandar las seis que faltan.»

Resposta del personatje polítich al alcalde:
«Guárdese usted su palco. En vez de dirigirme esa
carta, se la debió Vd. mandar al acomodador de la
plaza de Toros.»

¡Pobres conservadors! Si quan menjen l' arròs ja
no s' entenen, ¿qué succehirá quan arribin a las
postres?

Si s' examina bé la cayguda de 'n Martínez Cam-
pos y la divisió dels conservadors no regoneix més
que un origen: la qüestió del sucre.

Tot perque prosperin ó s' ensorrin los fabricants
de sucre de la provincia de Málaga.

¡Quina situació més ensucrada!
Ja m' hi jugo qualsevol cosa, que se la menjarán
las moscas.

Un periódich de Santander, *El Aviso*, assegurava
que a Madrit han comensat a elaborarse una classe
de pastels, anomenats *pastels austriachs*.

Y un altre periódich l' hi contesta:
«¡No vá poch atrassat de noticias! Sápiga l' *Avi-
so* que aquests pastels ja fá molt temps que s' ela-
boran.»

¿Perqué 'l Conde de Toreno puja sempre al mi-
nisteri?

¿Es una eminencia? ¿Es un géní? ¿Es un potentó?

Res d' aixó: es un home gros.
Es un home gros, y ab lo seu pés decideix totas
las qüestions empenyadas: es la torna de la botiga
conservadora.

En Martínez Campos ha caigut sense veure rea-
lisada la abolicció de l' esclavitut.

Pero se l' hi han abolit a'gus cabells negres.
Sempre ho havia cregut: la qüestió dels negres
l' hi ha fet posar *cabells b'anchs*.

Historia del govern de 'n Martínez Campos:
Vá neixe 'l dia 7 de Mars.

Vá caure 'l dia 7 de Desembre.
Del 7 de Mars al 7 de Desembre, ván nou mesos justos.
Nou mesos d'embrás. ¡Y quin embrás! O millor dit: ¡Quins embrassos!
Los canovistas ván posarlo á parir; y 'l part ha sigut com lo part dels monts: una rata, y que 'm sembla que rosegará molt.

Lo ministre de Marina 's diu Duran.
Nota: no 's tracta de 'n Duran y Bas, sino de 'n Duran y Lira.
En Cánovas no está pèls catalans; está per múscas, per xó fica una lira al ministeri.

La qüestió dels sucres ha mort á n' en Martínez Campos.
La qüestió dels sucres matará á n' en Cánovas.
Los conservadors sempre afortunats: nos haurán dat una vida molt amarga y se n' endurán una mort molt dolça.

Martínez Campos es lo bras, y en Cánovas lo cap de la política conservadora.
Y are resulta que 'n Martínez Campos s' ha separat del partit conservador.
De manera que 'l partit conservador ha perdut lo bras.
¡Caritat per un pobre manco!

Jo crech que també ha perdut lo cap, perque certas cosas no 's fan sino quan se té 'l cap á passeig.

Los conservadors de Barcelona, esperavan que pujant en Cánovas, cridaria á n' en Duran y Bas per donarli una cartera.
Los conservadors de Barcelona viuen d' ilusions.
En Cánovas té la vista fixa á Andalusia, y Andalusia es massa lluny perque puga recordarse de Barcelona.
Si 'l senyor Duran no té més cartera que la que tinga de donarli en Cánovas, ja pot aconsolarse de anarse'n á estudi ab los llibres sota l' aixella.

Molts generals presentan la dimissió.
¡Aquí voldria veure á n' en Cánovas!
¿No tractava en Martínez Campos de posar un brigadier al frente de cada govern de provincia?
Donchs donde las dan las toman, y si 'ls capitans generals dimiteixen no té més qu' enviar un país á cada capitania general.
Y si vol que tingan més carácter, ja l' hi deixará húsars en Romero Robledo!

Los telégramas tardan déu, dotze, vint y hasta trenta horas á arribar al seu destino.
Sempre es una ventatja, perque d' aquesta manera hi ha 'l medi de avisar per corréu, que surt un telégrama, y aixís no se 'n extravía cap.

Lo dia del casament del rey, los teatros de Madrid ván donar funcions de invitació.
Un periódich d' allá vá entretenirse mirant los programas, y en ells vá trobarhi 'ls següents títols:
La rubia.—La cabra tira al monte.—Para mujeres España.—La mar de chiguillos.—Todos embusteros.—Tentar al diablo.—Receta contra las suegras.—La ocasion la pintan calva.—La campanilla de los apuros.—Conspiradores y duendes.—¡Fuera!
¡Quins títols més originals!

Van celebrarse las festas ab gran alegría de la gent de la situació.
Y després de las bodas vá celebrarse una crisis ab gran alegría del país.
Un periódich de 'n Cánovas que devia estar al secret de certas cosas, recordava 'ls següents versos de un poeta antich:
«Las bodas y tornabodas
Duraron siete semanas;
Las bodas fueron muy buenas.
Las tornabodas muy malas.»

A Madrid ván celebrar las festas del casament ab castells de foch.
Molts cohets vá haberhi perque 'l cohet es l' imatge ó 'l símbol de la gent conservadora.
Mientras tenen metxa rodando de un puesto al altre.
Quan s' encenen trehuen xispas.
S' acaban ab un petardo com en Martínez Campos.
Y per últim no deixan més que cartró cremat, fum y molta pudó.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Llegítima.
2. ID. 2.ª—Sabater.
3. ANÁGRAMA.—Patro, topar, porta.
4. ENDEVINALLA.—Barco.
5. ROMBO DE PARAU LAS.—
C
R a p
C a d i z
P i s
Z
6. TRENCA-CLOSCAS.—Monistrol.
7. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—
E s p a r t e r a
P a r t e r a
E s p a r t
P a r r a
R a p e
R a t e r a
8. GEROGLÍFICH.—Del mal al menos.
Han endevinat totes las soluciones los ciudatans Pau Xirinachs; 7 Bernat Xinxola y Pa y Naps; 6 Ninch Nanch; 5 P. A. y A. Guinéu; 4 Resolis; 3 Caball-fort. Pere Sesquillla y Tomás Martí; 1 no mes Hermitá de Sant Elias.

XARADAS.

I.
—¿De dos quatre que las tot son causa del present mal?
—No veyéu hu que lo llot arriba casi fins dalt.
Mon cusí dos tres ben quatre un got d' aygua de Dos-rius, y segons lo metje Rius per molt temps estaré al catre.

PAU SALA.

II.

Hu dos bó y hu dos honrat lo lo al del meu carrer, tres lo mil'onari Amat l' ha nombrar sen tresorer.

FRA DIÁVOLO.

ENDAVINALLA.

Tú, lector sens més ni més ab dos dits tant sols m' agafas y sens repare m' esclafas lo cap, desfente 'l demés.
Mes perque no causi dany y siga molt ben guardada, me portas sempre tancada...
¿No sabs qu' es? Me sembla estrany!
NEF Y CLORO.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 123456789—Nom de una festa.
- 1234567—Un ofici.
- 1234569—Producte del ofici.
- 124569—Lo que té tothom.
- 24569—Nom de dona.
- 124539—Idem de un carrer.
- 8239—Idem de una bestia.

APRENT DE POETA.

TRENCA CLOSCAS.

Donas á horas.
Formar ab aquestas paraulas un carrer de Barcelona
E. SNOPIAS.

SINONIMIA.

A instancias mévas ha tot l' Ignés que un tot de sévas en Jean comprés.

PAU SALA.

CONVERSA.

—Roch, jahont vés?
—A casa ma tia.
—Mira, m vols creure? Vina ab mí.
—Oh! es que hi estich convidat.
—No hi vajas; pero, ey! entenémnos ¿de quina tia s tracta?
—Are ho acabém de dir.
GEROGLÍFICH.

POR lo v TA
L I K A M
I

AIXORANSUT.

Cuarta relacion de la suscripcion de LA GRACIA á favor de los obreros sin trabajo.

Suma anterior.

D. Juan Erraste de Navarres remite en carta 8 Dbre. en sellos para los obreros sin trabajo distribuidos en la forma siguiente:	
D. Juan Erraste.	2
» Valentí Arjégul.	2
» Jose Taragan y Aveya.	2
» Jaime Bertran y Arnau.	2
» Juan Mundet.	2
» Valentí Furnaret.	2
José Roca de Pons corresponsal de la La Campana.	4
Recibida una libranza de 20 rs. por lo recaudado entre algunos catalanes pertenecientes al primer batallon del Regimiento Infanteria de Guipúzcoa distribuidos en la forma siguiente:	
Cabos primeros Juan Coll Ragolla.	2
» José Puig Escolla.	2
» José Pages Cuberes.	2
» Carlos Serra Ricart.	2
» José Aronide Alenta.	2
Cabo segundo Prudeneio Rodes Fornes.	2
Soldados primeros Manuel Chifre Villanova.	2
» José Bartrina Mansion.	1
» Joaquin Ventura Codola.	1
Soldados segundos Manuel Palaci Ferrer.	1
» Manuel Agustin Pons.	1
» Nicolas Gimenez Bautista.	1
» Juan Soler Segur.	1
Recaudado por varios obreros sin trabajo de la seccion de fundidores de la maquinista terrestre y marítima.	86
Total.	446 reales.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciudatans Ninch Nanch, Pau Sala, Pere Sesquillla y Salamero.
Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoco lo qu' envian los ciudatans Robert de las Cabras, Pepet Lano, Figura de Cera, Campanent, Camprodon, Un federal, Salamero, Noy Rich, Pau de las Estisoras, Gaudombrino, Xirinachs, Dos veteranos del Hospital, Martí Ramon y Raspingul.
N. P. «Ceutellas»: Ab aixó de la crisis aquesta semana ne hi ha capigut; la semana entrant ne parlarém.—Pau Colom: Posém la noticia; lo demás no 'ns serveix.—J. K. «Berga»: Queda servit.—F. F. y Estruch: La seva poesia té una bona intenció, una magnífica tendencia; pero literariament la forma es molt descuidada.—Cor de Xabega: Lo seu sonet al revés; la forma es correcta, lo que l' hi falta un pensament mes a nimat.—Cristiá de Lleyda: Son tantis los capellans que fan lo mateix, que ja hem decidit no ferne cas, á no ser que siga molt extraordinari lo que diuen.—Xiu: Publicarém un epigrama y varios quentos: la poesia es fluixa.—Francisco Llenas: Idem alguns epigramas.—Ninch Nanch: Hi anirán los trenca-closcas.—A. C. y B. «Vilafranca»: Mentres se fassan mal ells ab ells, «La Campana» no 's fica ab sotanas, ells mateixos que s' ho ventilin, que prou desmamais que son.—Pepito Diamant: Aquesta semana 'ns dirigeix elogis que l' hi agrahim; pero en cambi 'ls treballs que 'ns envia no 'ns omplan; tenen idees debils y forma descuidada.—Molta gana y miseria: Ja u sab; de la nostra corda envihi tot lo que vulga.—S. Gomila: Hi anirán alguns epigramas.—Sasac: Ja vá millor que la semana passada.—Republica D. F.: Hi anirá 'l gerooglífich.—S. Gomila: Per posar la noticia varem rebre la caria mas; a tart, en la poesia que 'ns envia hi ha trossos bonchs; pero 'l conjunt es desigual.

ALMANACH

DE LA

8 planas de text y 8 de grabats.

Sortirá com tots los anys, redactat per un gran número d' escriptors de xispa y dibuixat per Apeles Mestres del 20 al 25 del corrent mes.
Agrahirém als nosres corresponsals que s' apressurin á fer los pedidos, si volen ser servits ab regularitat.

LOPEZ, Editor. Rambla del Miti.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

LA SITUACION.

Pobe neguito
que tiste está
se va Martinez
y sube ¡Ca!

Si 'l punt de apoyo 's separés, tots dos se 'n anirian á terra.